

55. fejezet - Átvétési ceremónia

A nyár utolsó napjai ebben az évben tanulással teltek a Roxfort végzős diákjai számára, az elhalasztott RAVASZ vizsgák árnyékában.

A tárgyalás óta Harry még többet dolgozott a bájitallaborban Piton mellett, és gyakorolt a rózsakertben Aberforth társaságában. A felületes szemlélő számára Piton éppen olyan magának való és mogorva alaknak tűnhetett, mint eddig, Harry és az idősebb varázsló azonban észrevették az apró változásokat.

A bájitalmester kiegyensúlyozottabbnak tűnt, mint eddig bármikor, mióta ismerték. Mozdulatai már nem annyira kíméltnek, sokkal inkább megfontoltnak látszottak, és majdnem minden étkezésnél csatlakozott lakótársaihoz.

Esténként már nem várta meg, hogy a többiek nyugovóra térjenek, hanem a könyvtárszoba sarkába visszavonulva olvasott, miközben Harry és Aberforth robbantós snapszlit játszottak. Mindketten tisztában voltak vele, hogy a bájitalmester végig rajtuk tartja fél szemét, ezt elárulta ajkainak kárörvendő rándulása, amikor valamelyikük kezében felrobbant a kártyapakli.

Egyik este Harry végre elszánta magát, és miután Aberforth visszavonult a szobájába, hóna alatt a varázslósakk készlettel megállt a könyvébe temetkezett bájitalmester előtt.

- Km... - köszörülte meg a torkát. - Játsszana velem egy partit? - kérdezte, felkészülve a várható visszautasításra. Piton elgondolkodva nézte a szépen faragott dobozt, és behajította a kezében tartott könyvet.

- Mi lesz a tét?

- Tessék? - döbönt meg Harry. - Mire gondol?

- A varázslóknál mindig van tétje egy játzmának, még ha csak jelképes, akkor is. Bizonyára Weasleynek nem volt mit feltennie, vagy nem akart teljesen megkopasztni, ha sosem ajánlott fel tétet. Tehát, mi legyen?

- Pénzben akar játszani? - értetlenkedett a fiú.

- Nem feltétlenül. Be kellene szereznem néhány ritka bájital hozzávalót egy különleges főzethez. Gondoltam, elmehetnél helyettem az Abszol Útra. Nem igazán kíváncszom emberek közé mostanában - húzta el a száját.

- Tudja, hogy csak kérnie kellene, és szívesen elmennék...

- Ez így sokkal izgalmasabb - vágott a szavába a bájitalmester.

- Rendben van. Mi lesz akkor, ha én nyerek? - firtatta a fiú, miután úgy döntött, belemegy a játékba.

- Ez nem fordulhat elő - felelte Piton. Szemének furcsa csillanása elárulta, mennyire jól mulat. - Ha mégis így történne, abban az esetben én leszek az, aki elmeget az Abszol Útra, és fagyaltot hozok neked Florean Fortescue-tól.

Harry szája máris fülig ért.

- Megegyeztünk.

Mire eljött a szeptember elseje, Harry játék közben tanúsított taktikai érzéke és helyzetértékelése sokat fejlődött, de összességében mindez kevésnek bizonyult. A fiú többször is felkereste a Finom Fűvek és Porított Porcikák üzletét, és bár ezentúl minden este játszottak egy partit, a beígért fagyaltozásra egyetlen egyszer sem került sor.

***

Szeptember elsejének reggelén Harry izgatottan készülődött élete utolsó roxfordi napjaira. Ebben az évben az Iskolafelügyeleti Bizottság és a Mágiaügyi Minisztérium engedélyezték, hogy az új tanév első hetére halasszák az előző évi RAVASZ vizsgákat. Szerencsére a felsőfokú szakképzések, a főiskolák és az egyetemek mindenhol októberben indultak, így a diákok nem maradtak le semmiről. Ráadásul az igazgatónő ezúttal a szokásos évnnyitóval együtt kívánta felavatni a Roxfort alapítóinak emléket állító Ereklék Termét.

Harry Piton és Aberforth társaságában érkezett a birtok kapujához, ugyanis a két férfi is hivatalos volt az avatási ünnepségre. Itt találkoztak Hermionéval és Ronnal. A fiú társas hoppanálással hozta magával Ginnyt, ugyanis a lánynak még nem volt alkalma letenni a hoppanálás vizsgát. Az iskola teljesen újjáépített kapujában Hagrid fogadta őket.

- Úgy örülök, hogy mindannyian itt vagytok - üdvözölte őket, és sorra megpogogtatta a fiatalok csontjait. Piton csak kíméltten biccentett, Aberforth pedig barátságos vállveregetésre nyújtózkodva kerülte el a félóriás satuszerű kézszorítását, miközben cinkosan Harryre kacsintott.

A vadőr sietve elbúcsúzott. Indulnia kellett, hogy időben odaérjen Roxmorts vasútállomásához, hiszen rövidesen megérkeznek az idej elsősévesek. Mint minden évben, ezúttal is neki kellett csónakokkal átkelnie velük a tavon, és a kastélyba terelgetnie őket.

A kis csoport továbbindult a Nagyterem felé, ahol már várta őket az igazgatónő.

- Köszönöm, hogy előbb érkeztek - mondta, miután üdvözölte őket. - A vizsgázók kedvéért ideiglenesen meghosszabbítottuk az étkezőasztalokat, és kialakítottuk a nekik szánt lakrészeket is. - Lehet, hogy szűkösen lesznek, de egy hetet ki fognak bírni valahogy. - Látva Ron fintorgó arcát, amint a mardekárosok asztalára pillant, a professzor hozzá fordulva folytatta. - Gondolom, megnyugtatja, Weasley, hogy meglepően kevés mardekáros diák tért vissza a vizsgákra. Praktikus lenne, ha már most felkeresnék a leendő szállásukat, és lepakolnának az ünnepség előtt. A házak klubhelyiségeiből nyitottunk egy-egy fiú és lány hálót, külön a vizsgázóknak. - Ezután a többiekhez fordult. - Kérem, tartsanak velem még egy rövid ideig. Potter, szeretném, ha megtenne nekem valamit.

Barátai és Ginny kíváncsian fűrkészték Harryt, ám ő csak tanácstalanul vonogatta a vállát, miközben Piton és Aberforth nyomában megindult az igazgatónő után.

Akkor kezdett sejteni valamit, amikor beléptek a harmadik emeleti lányvéce ajtaján. A terem közepét elfoglaló, plafonig érő oszlopot márványmosdók ölelték körül, és ő azonnal felismerte azt a patinás rézcsapot, amelyet egy finoman belekarcolt kígyó ábrája díszített. Várakozásteljesen pillantott a tanárnőre.

- Lenne egy kérésem magához, Potter. Flitwick professzorral és Bill Weasleyvel speciális varázslatok segítségével lezártuk a Titkok Kamrájába vezető innenső lejáratot. Megtenné, hogy megpróbálja párszaszóval kinyitni? Az iskola biztonsága miatt tudnom kell, hogy működik-e.

Harry gyomrába lassan kúszott fel valami furcsa, szorító érzés. Rossz előérzete támadt. Tekintetét merőn a halványan megcsillanó kígyóformára szegezte.

- Tárulj! - adta ki a parancsot.

Nem történt semmi. Tanácstalanul a többiekre pillantott, és döbbsent arcukról azonnal látta, hogy valami nem stimmel.

- Nem párszaszót használtál, Harry - jelentette ki Aberforth. - Próbáld meg még egyszer!

Harry régebben sem tapasztalt különbséget a két nyelv között, hiszen ő pontosan ugyanúgy értette a kígyók nyelvének sziszegő szavait, mint az emberi beszéd hangjait. Ismét a kígyóformára koncentrált. Kissé hunyorított hozzá, hogy pilláin keresztül enyhén elmosódottnak, életszerűbbnek tűnjön az ábra, hátha ez megkönnyíti a dolgát.

- Nyíl ki! Tárulj! - parancsolta, ám ezúttal sem történt semmi. - Ugye most sem beszéltem kígyónyelven? - kérdezte csalódottan, de csak fejcsóválást kapott válaszul.

Szorongva bámulta a csapot, miközben egy kéz nehezedett a vállára.

- Minden rendben lesz, Potter - hallotta a bájitalmester mélyen zengő hangját. - Többen is láttuk, hogy máskor sikerült. Tegyük próbát a másik módszerrel!

Piton könnyed pálcamosdulatára egy jókora, egyhelyben tekerőző óriáskígyó jelent meg előttük a mosdó kövezetén. Harry az állat drágakőként fénylő szeméibe nézett, és felrémentek előtte a Nagini halála előtti pillanatok. Hirtelen kirázta a hideg, Piton arcára pillantott, majd mély levegőt vett, és megszólalt.

- Érted, amit mondok?

A fenséges állat ékkőhöz hasonlatos szemét a fiúra meresztette, kinyújtotta felé villás nyelvét, és sziszegve tekerőzött tovább. Társai némán figyelték. A kígyó sziszegése továbbra is sziszegés maradt számára, ezúttal semmiféle értelmet kaptak a jól ismert hangok.

- Azt hiszem, ez nem fog menni - jelentette ki csalódottan. - Sajnos nem tudok segíteni.

- Úgy tűnik, hogy Voldemort halálával elveszítetted ezt a kivételes képességet - magyarázta Piton, miközben egyetlen pöccintéssel eltüntette az imént megidézett kígyót.

- Akkor most honnan fogjuk tudni, hogy sikerült-e lezárni a lejáratot? - firtatta Harry.

- Perselus, kérem, ellenőrizné, hogy fekete mágiával kinyitható-e? - kérdezte az igazgatónő.

Piton többféle varázslatot végrehajtott, míg végül leeresztette a pálcáját.

- Biztonságosnak tűnik, de azért én is rátettem egy észrevehetetlen jelzővarázslatot. Azonnal riasztani fogja, ha elmozdulnak a mosdók.

Az igazgatónő megköszönte a segítséget, majd az idős varázslóval halkán beszélgetve előreindultak a nagyterem felé. Harry kissé lemaradva követte őket Pitonnal.

- Nem kellett volna, hogy váratlanul érjen. Végül is várható volt, hogy a bennem lévő lélekdarab pusztulásával megszűnik minden, ami kapcsolatban állhatott vele - jegyezte meg a fiú az iménti kudarcra célozva, miközben keserűen csóválta a fejét. - Örülök kellene, hogy ettől is megszabadultam, most mégis hiányérzetem van.

- Sosem könnyű elfogadni, hogyha elveszítünk valamit, ami különlegessé tett minket. Nincs nehezebb, mint elfogadni az átlagosságot - válaszolta halkán a férfi. Fürkészőn a fiú arcára pillantott. - Ettől azonban még nem leszel kevesebb, mint ami eddig voltál. Minden, amit átéltél egyedivé, és különlegessé tesz, akármi is történjen később.

Harryt megnyugvással töltötték el a szavak, ugyanakkor meglepődött a férfi hozzáállásán. Piton régebben annyit hangoztatta, hogy ő egy átlagos - sőt átlag alatti - varázsló, hogy viszonyuk megváltozása ellenére sem várt tőle ilyen fokú megértést.

- Köszönöm.

***

Mire visszaértek a Nagyterembe, már gyülekeztek a diákok, a tanárok és erre a különleges alkalomra meghívott vendégek, akiket Mrs. Figg terelgetett a helyükre. Harry hajdani szomszédja, akie évekig csak *macskás vénasszony*ként emlegetett ezúttal egészen másképp festett a ruhái fölött viselt, a Roxfort címerével hímzett, sötétbarna varázslótalárban. Harry a Griffendél asztalához vonult, üdvözölte háztársait, miközben már alig várta, hogy helyet foglaljon végre Ron és Ginny között.

- Tényleg, hogy vált be a macskás vénasszony? - kérdezte súgva barátját, miután elhelyezkedett.

- Hát... a stílusa valamivel jobb, mint Fricse volt, de az a rengeteg macska rémes. Ráadásul befogadta Mrs. Norrist is miután visszajött, és az a szörnyeteg valahogy kiképezte a többi szörcesimbókot is a járórszolgálatra. Még jó, hogy mi engedélyt kaptunk a mászkálásra, mert ezek a dögök mindenhol ott vannak - felelte a fiú fintorogva.

- Szerintem nagyon jó így - szólt közbe Hermione. - Csámpás nagyon szereti Mrs. Figget.

- Ráadásul sokkal jobb büntetőmunkákat oszt ki - súgta Ginny vigyorogva Harrynek - Amikor Ron legutóbb behordta a sarat, egy héten keresztül, minden nap macskaalmot kellett takarítania, mind a tíz macska után. Persze varázslat nélkül - tette hozzá kaján vigyorral.

Ron fújt egyet, és civódásuk láttán Harryt az a kellemes érzés töltötte el, mintha semmi nem változott volna. Amikor azonban felpillantott, és meglátta a tanári asztalnál az összegyűlt vendégeket, rájött, hogy soha semmi sem lesz már olyan, mint régen.

McGalagony professzortól jobbra ültek az iskola jelenlegi tanárai, balra pedig a vendégek: Rufus Scrimgeour, mágiügyi miniszter, Arnold Peesegood, mint új államtitkár, Madame Marchbanks az Iskolafelügyeleti Bizottság vezetője. Mellette foglalt helyet Aberforth Dumbledore, Perselus Piton és Remus Lupin, aki mosolyogva intett a fiatalok felé, amikor látta, hogy észrevették. Ott volt Nymphadora Tonks és Kingsley Shacklebolt, az ezúttal kissé megilletődöttnek látszó Arthur és Percy Weasley, valamint az asztal végén Rémszem Mordon és Mundungus Fletcher, aki erre az alkalomra kivételesen egészen összeszedte magát, és nem viselte szokásos kopott-nyűtt gönceit.

- Köszöntöm a Roxfort volt, jelenlegi és leendő diákjait, tanárait és kedves vendégeinket - kezdte meg beszédét az igazgatónő. - A mai nap több szempontból is rendhagyó iskolánk történetében. Az elmúlt tanév végén bekövetkezett drámai események ellenére büszkén jelenthetem be, hogy a Roxfort újjászületett romjaiból, és idén is szeretettel várja a tanulni vágyó fiatalokat. Mi több, kivételesen egy teljes hétig e falak között vendégeskedhetnek előző évben végzett diákjaink is. Mivel év végén nem volt alkalmuk letenni a RAVASZ-t, ez idő alatt lehetőségük lesz rá, hogy képességeiket és tudásukat bebizonyítsák a vizsgabiztosok előtt. Mielőtt azonban hozzálátnánk a megszokott beosztási ceremóniához, szeretném bejelenteni a tanári karban történt változásokat. - Szavai nyomán halk moraj futott végig a diákság sorain. - Immár véglegesített igazgatóként visszavonulok a tanítástól, és mivel Fleur Weasley professzor gyermeket vár, új tanerőt jelenthetek be átváltoztatástan-tanárként: Aberforth Dumbledore veszi át a tantárgy oktatását, valamint a Griffendél házvezetői teendőit is.

A felharsanó udvarias taps és a diákok kíváncsi tekintete közepette Harry is meglepetten pillantott az idős mágusra, akinek szeme válaszként huncutul megcsillant felé. Most értette meg, miért töltötte a varázsló egész nyáron szinte minden idejét a Roxfortban.

- Perselus Piton professzort tisztázták minden ellene felhozott vád alól, azonban, mivel nem kíván visszatérni hozzánk, a bájitaltant továbbra is Horatius Lumpsluck professzor tanítja majd. - Jól látható volt, ahogy a tanulók nagy része megkönnyebbülten felsóhajtott a hír hallatán. - Örömmel jelenthetem be, hogy megtörtént végre, amire hosszú évek óta nem volt példa: idén ismét Bill Weasley marad a Sötét Varázslatok Kivédése tanárunk. Öccse, Charlie Weasley szintén az iskolában marad, hogy vadőrünkkel és Mágikus Lények Gondozása tanárunkkal, Rubeus Hagriddal valamint öccsével, Gróppal együtt továbbra is gondoskodik a sárkánycsaládról. Erre azért lesz lehetőségünk, mert az iskola idén végre bekapcsolódhatott a Nemzetközi Sárkánymegmentési Programba. Felkérném a diákokat, különösen az elsőéveseket, hogy maradjanak távol a Tiltott Rengetegtől, valamint a sárkányoknak kijelölt területtől! Hogy még egy jó hírt közöljek, meg kell említenem, hogy a háborús veszélyek elmúltával úgy döntöttem, idén harmadévtől felfelé a diákok minden hétvégén ellátogathatnak Roxmortsba, ha a szüleik ezt írásban engedélyezik számukra. - Örömteli moraj futott végig a diákok sorain, ugyanis többen hallottak már róla, hogy a nyár folyamán új fióközletet nyitottak a Weasley ikrek, közvetlenül a Mézesfalás szomszédságában. Az igazgatónőnek fel kellett emelnie hangját, amikor folytatta. - Most pedig következzen a beosztási ceremónia!

Erre aztán mindenki újra elhallgatott, hiszen ez volt a tanévkezdés legizgalmasabb eseménye. Mint minden évnytón, ezúttal is felzendült a Teszlek Süveg dala, mely mindeddig a tanári asztal előtt, egy alacsony, háromlábú székre várta, hogy rá kerüljön a sor.

Az új dal ezúttal egész más hangvételű volt, mint eddig bármikor.

*Új nap virradt fel, végre vége a rettegésnek:
Voldemort nincs már, a halálsereg eltűnt végleg.
Biztonság és derű vár ma a Roxfort falai közt,
mert győzött a kiválasztott a gonosz nagyúr fölött.
Ismét egy lett a négyből; a házak egysége már
négy az egyben - de látod, most is négy csoport vár:
Ha bátor a szíved és tiszta, és jól vág mindig eszed,
megmondom: ezentúl itt, a Griffendélben lesz a helyed.
Ha tudásvágyad legnagyobb, téged a Hollóhát vár,
de ha ravasz vagy, ezen túl is helyed a Mardekár.
Végül, ki olyan, mint bármely vidám varázstanonc,
lásd, a Teszlek Süveg akkor a Hugarbugba oszt.
Így folytatja hát a négy ház az ősök örökét,
csak vidám versengés töltse el mindünk szívét!
Béke és biztonság óvjon, hisz hősök közt élhetsz ma már,
s minden ház több hősre büszke, bármelyik tancsapat vár.
Habár a Griffendél adta a kiválasztott ifjút nekünk
nem győzött volna zord tanára nélkül seregünk.
Iskolánk dísze lett az alapítók négy ősi ereklyéje.*

*Gyertek, és megsúgom, kinek melyiket kell követnie!
Sorban jöjjetek beosztásra most mind ide hozzám,
és kezdjék a tanévet büszkén egy új kor szép hajnalán!*

A figyelem a terem végében csoportosuló tizenegy évesek csoportjára terelődött, akik idén Hagrid szárnyai alatt - vagy inkább falként felmagasodó háta mögött -, várakoztak. A vadőr előrevonult egy pergamentekercset szorongatva, és megállt a tanári asztal előtt, közvetlenül a Teszlek Süveg mellett.

A félóriás kissé zavarban volt. Megköszörülte torkát, megigazította kókadt elefántfültre hasonlító, pöttyös csokornyakkendőjét, majd nekilátott a nevek felolvasásához.

Harry meglepetten figyelte az aprónak tűnő gyerekeket. Hihetetlennek tűnt szármára, hogy hajdan ő is ilyen megszeppent kiskölyök volt, és hasonló, lelkesedéssel vegyes várakozással állt a beosztás előtt.

Miután minden elsőéves elfoglalta helyét háza asztalánál, és elcsitultak az üdvözlő beszéd is, McGalagony professzor ismét szólásra emelkedett.

- Mielőtt hozzálátnánk az ünnepi vacsorához, még egy különösen fontos feladat áll ma előttünk. Kérem, mindannyian fáradjanak utánam! A diákok rendezett sorokban kövessék a prefektusokat!

A legtöbben tanácstalanul nézegettek egymásra, reménykedve, hogy mégis megjelennek az asztalokon a közkedvelt, manók által megkomponált ingyencsúszkák. Miután a lakoma továbbra is váratott magára, mindenki számára nyilvánvalóvá vált, hogy követniük kell az igazgató úr utasításait. Lassanként mindenki megindult a tanárok és a vendégek nyomában. Az igazgató egyenesen a tanári szoba ajtajához vezette őket, és kitérte előttük az ajtót. Amikor mindenki betömörült az erre az alkalomra tértárgító bűbájjal megnövelt helyiségbe, McGalagony professzor megállt a négy alapító életnagyságú festménye előtt, hogy néhány szóval összefoglalja az iskola alapításának történetét, leróva tiszteletét a nagy varázslók előtt. Végül a kép mögött feltároló csigalépcsőn lefelé haladva mindannyian a Titkok Kamrájába jutottak.

A fényárban úszó, jókora csarnok ámulattal töltötte el azokat, akik még sosem jártak itt. A prefektusok mögött állva sorakoztak fel a diákok, elhelyezkedve a házaik színét viselő szőnyegfolyamokon. A tanárok, és a vendégek az ereklyetartó emelvények két oldalán álltak, csak az igazgató, a miniszter és az államtitkár állt közvetlenül előttük, középen. Még az iskola kísértetei is megjelentek, és a terem egyik felső sarkában lebegve távolabbról figyelték az eseményeket. Az oszlopok tövében némán várakozva ott álltak a Roxfort ellátását végző házimanók is.

- Kedves vendégeink, tanáraink és diákjaink! Ez a hely évszázadokig csak legendaként élt képzeletünkben, majd több mint ötven évig a rettegett Titkok Kamrája nevet viselte. Az iskola egyik alapítója, Mardekár Malazár hozta létre ezt a csarnokot, valamint a hozzá kapcsolódó alagútrendszert, hogy otthont adjon egy félelmetes szörnyetegnek, ami nem volt más, mint egy baziliszkus. Hat évvel ezelőtt, egy sötét és gonosz varázslat segítségével elszabadították a szörnyet, ám szerencsére néhány diákunk hősiességének köszönhetően a szörny elpusztult, és az eset egyetlen emberéletet sem követelt. Ennek a különleges helyiségnek azonban a kígyó pusztulásán kívül egy másik örömteli eseményt is köszönhetünk: A sors fintora, hogy az elmúlt tanév végén Mardekár utolsó leszármazottja, aki Voldemort Nagyúrnak nevezte magát, éppen ebben a teremben távozott el örökre az élők sorából. - A jelenlévők nagy része jól láthatóan megborzongott, és többen riadtan nézelődni kezdtek, mintha azt keresnék, nem bújik-e meg az oszlopok árnyékában a sötét mágus. Az igazgató tovább beszélt. - Mindeddig kizárólag párszasszóval lehetett felnyitni az ide vezető lejáratot, ám a Sötét Nagyúr pusztulásával immár nincs olyan varázsló, aki ezen a módon lejutathatna ide. Létrehoztunk hát egy másik lejáratot, amelyen át ma önök is idejutottak.

Dean Thomas, Luna, Neville és még jó néhány kíváncsi tekintettel méregették Harryt, hiszen köztudott volt, hogy ő is beszéli a kígyók nyelvét. Ron is oldalba lökte barátját, ám a fiú finoman megrázta a fejét.

- Csak álmodtad - súgta oda neki Harry, és intett, hogy hallgassák tovább a beszédet.

- Nemrég az iskola birtokába jutott a négy alapító egy-egy fennmaradt ereklyéje, melyeket Voldemort sötét varázslatokhoz kívánt felhasználni - folytatta az igazgató. - Mától fogva itt helyezük el őket, örök emléket állítva azoknak, akik minden tudásukkal és bölcsességükkel a Roxfort kiteljesedését szolgálták. Ezt a helyiséget ezentúl tehát az Ereklék Termének nevezzük.

A csarnokot zúgó taps töltötte meg, visszhangot verve a magas falak között.

- Az Ereklék Termét egy olyan személy fogja felügyelni, aki bár már elhagyta ezt az anyagi világot, az egyik ereklye jogos örököséként boldogan vállalta ezt a fontos feladatot. Szeretném bemutatni Hollóháti Hedvig leszármazottját, Mrs. Eleonora Eileen Prince-t. - A kísértet lassan előlebegett a több áttetsző alak háta mögül, és büszkén kihúzva magát megállt a levegőben a hajdani őse fülönfüggőjét őrző ereklyetartó mellett. - Most átadnám a szót, Rufus Scrimgeour mágiaügyi miniszternek.

- Mindenkit üdvözlök, ezen a jeles napon! - vette át a szót az oroszlánsörényszerű loboncot viselő férfi. - E jeles alkalmat megragadva szeretném tiszteletemet és a varázsvilág háláját kifejezni mindazok felé, akik részt vettek a sötétség elleni harcban, azok felé, akik megsínylették az elmúlt évek háborús eseményeit, és legfőképpen azok iránt, akik életüket áldozták a cél érdekében. - Szavait hosszabb néma csend követte. - Úgy érzem, méltóképpen kell megemlékeznünk hőseinkről, akik vállalták a veszélyeket és nap, mint nap életüket kockáztatták a háborúban, vagy éppen a végső harc során. Mindannyiuknak örömmel adjuk át az újonnan alapított Dumbledore-díjat, melyet ezentúl azoknak adományozunk, akik a Roxfort és a varázsvilág védelmében tett önzetlen cselekedeteikkel kiérdemlik. - Némi hatásszünetet tartott, majd ünnepélyesen folytatta. - Kérem, lépjen elő Harry Potter!

Harry megrökönyödve állt egy pillanatig, de barátja finoman meglökte hátulról, így kénytelen volt elindulni. Scrimgeour komor arccal kezét rázott vele, miközben átadta az arasznyi aranszobrocskát, mely a volt iskolaigazgatót ábrázolta.

A fiú szédelegve ballagott vissza a helyére. Nem hallotta a tapsvihart, észre sem vette a gratuláló vállveregetéseket. Nem várt elismerést azért amit tett, hiszen neki soha nem volt más választása. Azonnal átlátott a szitán: Azzal hogy a miniszter elismerte a hősök érdemeit és ezt vállalta a varázslótársadalom előtt, a maga módján nyilvánvalóan felhasználta őket a minisztérium helyzetének erősítésére. Ám ez most legkevésbé sem érdekelt Harryt.

- Hermione Granger és Ron Weasley!

Harry barátai zavartan mosolyogva néztek össze. A lány arcát pír színezte, Ron pedig kissé bambán követte barátnőjét. A miniszter mindkettőjükkel kezét fogott, azután a Weasley fiú már idétlenül vigyorgott visszafelé, boldogan hallgatva a nekik szóló tapsot.

Kitüntették még az igazgatónőt, akiről kivételesen lehullott a szigorú álarc, és meglehetősen megilletődöttnek tűnt, valamint a harcban részt vett tanárokat is. Megemlézték Grópot is, aki nem fért be az épületbe, ezért Hagrid vállalta, hogy elviszi neki a kitüntetést. Ezután elismerték a két auror, Nymphadora Tonks és Kingsley Shackbolt, valamint Arthur és Percy Weasley érdemeit a roxfordi csatában vállalt szerepükért. Sokak meglepetésére kitüntették Remus Lupint is, akinek egyúttal munkát is ajánlottak a minisztériumban, a Varázslényfelügyeleti Főosztályon.

A következő név azonban néma csendet hagyott maga után.

- Perselus Píton!

A bájjálmester lobogó fekete talárral, mogorván, zárkózott arccal lépett a miniszterhez.

- Mr. Píton, felajánlunk önnek egy tanácsadói pozíciót az Aurorparancsnokság legújabb csoportjában, mely a megszökött halálalfalók felderítésével, és sötét varázslatok hatástalanításával foglalkozik.

- Sosem vágytam rá, hogy ilyen munkát végezzek - felelte a férfi szúrós szemekkel méregetve a minisztert.

- Kérem, legalább gondolkozzon el az ajánlaton!

Píton kezében az aranszobrocskával kiismerhetetlen arccal elfordult, és válasz nélkül visszalépkedett a vendégek közé.

- Utoljára egy különleges személyt szeretnék szólítani: Dobbyt a házimanót.

Halk pukkanás kíséretében megjelent a miniszter előtt az apró, törekeny lény, teniszlabda méretű, zöld szemeivel csodálkozva állva a reflektorfényben. A miniszter hívogató intésére óvatosan közelebb lépett.

A hatalmas szemekben örömkönnyek csillogtak, amikor gyengéden a kezébe vette a díjat.

- Dobby, az első manó, aki kitüntetést kapott! - szája széles mosolyra húzódott, miközben magához ölelte a kis aranszobrocskát. A háttérben álló házimanók lelkes üdvívalgásban törtek ki, Hermione pedig alig látott a könnyektől, amikor barátaival együtt gratulált a hozzájuk lépdelő manónak.

Amikor elcsitult a tapsvihart, Scrimgeour egy hosszabb pergamentekercset vett elő, és mindenkinek elismerő oklevelet adott át, aki az eddig említettekén kívül részt vett a Roxfort védelmében vívott harcban.

Miután a Főnix Rendjének tagjai, Rémszem Mordon, Mundungus Fletcher, a Weasley ikrek, valamint három diák, Gabrielle Delacour, Luna Lovegood és Neville Longbottom is átvették az elismerést, McGalagony ismét előlépett.

- Gratulálok mindenkinek! Most pedig térjünk vissza a Nagyterembe, és lássunk neki, az estét megkoronázó ünnepi vacsorának!

A manók egy pillanat alatt köddé váltak, hogy folytassák munkájukat, a kísértetek pedig a plafonon átsuhanva hagyták el a helyiséget. Egyedül Mrs. Prince áttetsző alakja lebegett rendületlenül, büszke tartással őse hagyaték mellett.

A diákok, a tanárok és a vendégek a történekről beszélgetve, és megkönnyebbülten nevetgélve vonultak vissza a vacsoraasztalhoz.

***

Harry talán soha nem érezte ennyire boldognak magát a Roxfortban, mint ezen a héten. A RAVASZ vizsgák ellenére úgy döntött, amennyire teheti, igyekszik kiélvezni az utolsó itt töltött napokat. Legtöbbször a könyvtárban, vagy a parkban tanult barátaival, és Ginnyvel, aki majd év végén fog vizsgázni, így a régebbi tananyagok átismétlésénél szívesen csatlakozott hozzájuk. Végre senki előtt nem kellett eltitkolni szerelmüket. Igyekeztek tudomást sem venni a közelgő elválásról, csak élvezni az együtt töltött időt.

A sok izgalom után némelyeknek szinte felüdülés volt az egy hetes vizsgasorozat. Hermione természetesen állandóan aggodalmaskodott, ám ő vette legkönnyebben az akadályokat. Harry ezzel szemben igyekezett kihozni magából a maximumot, és most ébredt rá, hogy mennyi haszna volt az okklumencia gyakorlatoknak, amik jó szolgálatot tettek a vizsgadrukk és a lámpaláz legyőzésében. Még Ron is átvészelt nagy nehezen ezt a néhány napot, bár rendszeres reggeli szürkészöld arcszíne és étvágytalan fintorgása láttán még a tanárok, és a vizsgáztatók is szánakozó pillantásokkal méregették.

Az utolsó nap reggelén mindannyian egyszerre szomorkás és várakozásteljes hangulatban ültek a Griffendél asztalánál. Ezen a napon már nem voltak vizsgáik, csak az ünnepélyes bizonyítványosztás szerepelt a napirenden. A megkönnyebbülés végre ismét jó étvágyat és nevetést varázsolt a végzősök asztalához, ahol mindenki jóízűen falatozott.

Amikor megérkezett a posta, Hermione csak rápillantott a Reggeli Próféta főcímére, és máris a fiúk elé terítette a lapot. A hírlap - hetek óta először -, ismét érdekes híreket közölt.

FRANCIA AUROROK

A SZÖKÉSBN LÉVŐ MALFOY CSALÁD NYOMÁBAN

FRANCIAORSZÁGBAN TEGNAP ÚJRA FELTŰNT LUCIUS MALFOY ÉS CSALÁDJA, AKIKET A WIZENGAMOT TÁVOLLÉTÜKBEN ÍTÉLT EL TÖBBEK KÖZÖTT HALÁLFALÓ TEVÉKENYSÉG, MEGVESZTEGETÉS ÉS GYLKOSSÁGI KÍSÉRLET MIATT. A FRANCIA AUROROK SZOROS MUNKAKAPCSOLATBAN ÁLLNAK HAZAI KOLLÉGÁIKKAL. A TÁRGYALÁSOK ÓTA FOLYAMATOSAN MEGFIGYELÉS ALATT TARTOTTÁK A MALFOY-BIRTOKOT, ÍGY AZONNAL MEGKÍSÉRELTÉK ELFOGNI A NEMZETKÖZI KÖRÖZÉS ALATT ÁLLÓ SZEMÉLYEKET.

A SZÖKEVÉNYEK ELFOGÁSÁT EGY ÖREG, ÁM IGEN ELSZÁNTNAK LÁTSZÓ HÁZIMANÓ HIÚSÍTOTTA MEG, AKI TÖBBFÉLE MANÓVARÁZST IS ALKALMAZOTT GAZDÁINAK VÉDELMEBEN. A RÖVID HARCBA NEM SÉRÜLT MEG.

A SZEMTANÚK LEÍRÁSA SZERINT A MENEKÜLTEK SZEGÉNYES, MUGLI RUHÁKAT VISELTEK, AMI ARRA UTAL, HOGY MUGLINAK ÁLCÁZVA, VARÁZSTALAN KÖRNYEZETBEN IGYEKEZNEK ELKERÜLNI AZ IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁST. NEM IS CSODA, HISZEN A HATÓSÁGOK A CSALÁD HAZAI BIRTOKAIT ÉS MINDEN VAGYONÁT LEFOGLALTÁK, SZÉFJEIKET ZÁROLTÁK, HOGY - AKÁRCSAK A TÖBBI ELÍTÉLT HALÁLFALÓ VAGYONÁBÓL -, KÁRTALANÍTHASSÁK A HALÁLFALÓK ÁLDOZATAIT, ÉS CSALÁDJAIKAT.

A NYOMOZÓK SZERINT A MALFOY CSALÁD EGYETLEN LEHETŐSÉGE, HOGY KICSÚSSZANAK ÜLDÖZŐIK KEZÉBŐL, HA MUGLIKÉNT, MUGLIK KÖZÖTT, MUGLI MUNKÁT VÁLLALVA TENGETIK NAPJAIKAT. EZ A JÖVŐ AZONBAN TELJESEN ELKÉPZELHETETLENNEK TŰNIK E RÁTARTI, ELKÉNYEZTETETT ÉS HIÚ, ARANYVÉRŰ CSALÁD ESETÉBEN.

Ron arcán kaján vigyor terült el az olvasottak nyomán. Úgy érezte, végre elégtételt kapott, amiért Draco Malfoy évekeig családja gazdagságával kérkedett, és állandóan a Weasleyk szegénységét ócsárolta.

- Nehéz elképzelni, amint Lucius Malfoy mugli állást vállal, és mondjuk porszívóügynökként, vagy szobafestőként dolgozik - jegyezte meg Harry.

- Valószínűleg Imperius átokkal, és dekorációs varázslatokkal tevékenykedne - ábrándította ki fintorogva Hermione.

- Nem az a fajta, aki bepiszkolja a kezét.

- Vajon a kis görény, mit csinálhat? Amennyire utálja a muglikat, és amilyen tenyérbe mászó képe van, szerintem bárhová megy, mindenki megutálja. Előkelő család és pénz nélkül semmit sem tud felmutatni - folytatta Ron.

Na és Píton mit fog csinálni majd, miután felszabadult a vállára nehezedő terhek alól? Vajon hogyan birkózik majd meg a hétköznappal? - csapongtak a bájitalmester felé Harry gondolatai, aki bizonyos szempontból hasonló cipőben járt, hiszen neki is egy teljesen új életet kellett felépítenie.

- Én Narcissa Malfoyt sem tudom elképzelni, amint takarít, ruhát mos, főz, vagy mosogat - zökkentette ki gondolataiból Ginny.

- Idáig biztosan nem sülyedt - ellenkezett Hermione. - Ne feledjétek, hogy velük van Sipor. Éjjel nappal dolgozhat szegény, hogy kielégítse gazdájának extrém szükségleteit.

- Azok után, amiket tett, te még képes vagy sajnálni Siport? - szörnyülködött Ron. - Manójogok ide vagy oda, ha ember lenne, ugyanúgy elítélték volna, mint a halálfalókat.

- Egy manót kényszerítenek fájának mágikus törvényei, ezt ne feledd!

- Hermione, gondolja arra, hogy Dobby is képes volt ellenszegülni Malfoyék parancsainak, és milyen sokszor segített engem ellenük - próbálta belátásra bírni a lányt Harry. - Nem feltétlenül ártatlan minden manó. Közöttük is lehet olyan, aki velejéig romlott, nem csak az emberek között.

- Talán igazad van, mégis nehéz elfogadni, hogy ez lett a sorsa - sóhajtott a lány.

- Én akkor is örülök, hogy mugliként kell élniük - zárta le végül a beszélgetést Ron.

Ebéd után az összes végzős diák az idei hetedévesekkel együtt a nagyteremben gyülekezett. A tanári asztalnál ott ült a teljes tanári kar, és a RAVASZ vizsgákon közreműködő összes vizsgáztató. Az igazgatónő beszélni kezdett.

- Kedves végzős diákok! Minden évben eljön a pillanat - még ha idén kissé késve történik is -, amikor hetedéves tanulóink leteszik a Roxfort kínálta legmagasabb szintű vizsgát, a RAVASZ-t, azaz a Rémisztően Agyfacsaró Varázstani Szigorlatot. - A boszorkány rövid szünetet tartott, és tekintetét végighordozta az asztaloknál helyet foglaló fiatalokon. - Örömteli érzés látni, hogy a kezünk alatt felcseperedő diákok immár felnöttek, és most az élet küszöbén állnak, hogy továbblépjenek ezen az akadályokkal teli úton. Számos lehetőség nyílik meg most önök előtt, hogy munkát vállaljanak, vagy továbbtanuljanak, ahogy képességeik és eredményeik lehetővé teszik. Azonban egyúttal szomorú is ez a pillanat, hiszen emlékeztet rá mindannyiunkat, hogy az elmúlt évek boldog pillanatai immár soha nem térhetnek vissza, ahogyan önök sem fogják többé a Roxfort padjait koptatni.

Harryt máris hiányérzet és veszteségtudat töltötte el a gondolatra, hogy el kell hagynia a helyet, melyet hosszú éveken át valódi otthonának érzett.

- Először is szeretném kiemelni iskolánk legjobb teljesített tanulóját, aki nem csak iskolaelső volt, hanem a RAVASZ vizsgákon is hibátlanul teljesített - folytatta az igazgatónő. - Talán ő egyike lehet ama ritka kivételnek, akik egyszer visszatérhetnek a Roxfort falai közé professzorként, ha úgy hozza a sorsuk: Hermione Granger, kérem, fáradjon ide hozzám!

A lány bíborpiros arccal lépdelt McGalagonyhoz, aki a bizonyítvány mellé egy dicsérő oklevelet is átadott neki. Ezután sorban minden diák átvehette a sajátját, mely tartalmazta, hogy mely tantárgyból milyen eredményt ért el a záróvizsgákon. Harry és Ron évfolyamúrsaik gyűrűjében örvendeztek, és gratuláltak egymásnak.

Azon senki nem csodálkozott, hogy a vizsgákon Hermione teljesített a legjobban az évfolyamban, de az már nagyobb meglepetést okozott, hogy állandó nyüstölésének eredményeként Ron is elérte az aurorképző alapképzéséhez szükséges eredményeket. Harry is jól teljesített, hála Piton és Aberforth segítségének, valamint Hermione kölcsönadott mágiatörténet jegyzeteinek. Még Neville is letette a szükséges vizsgákat, sőt, kiválóan teljesített gyógynövénytanból.

A ceremónia után mindannyian felvonultak a Griffendél klubhelyiségébe, hogy összecsomagoljanak, és elbúcsúzzanak háztársaiktól.

A Kövér Dáma festménye ezúttal szélesen mosolygott, és egy - szerencsére meglehetősen rövid - búcsúzó versike után nagy kegyesen hajlandó volt kinyitni a klubhelyiségbe vezető ajtót. A hetedévesek előreengedték a végzősöket, akiket odabent fülrepesztő üdvrivalgás és ünneplés fogadott. Harry ámultan nézett körül. Akkor sem látott ennyi édességet, dekorációt és vajsört egy rakáson, amikor a Griffendél megnyerte a házkupát. Mindenütt felismerte a Weasley Varázsvicc Vállalat termékeit, és a Mézesfalás finomságait, melyek megbűvölt tálcákon kínálták magukat. A Roxfortban töltött utolsó néhány órában a kandalló köré telepedve felelevenítették a Roxfortban töltött évek legizgalmasabb, legszórakoztatóbb eseményeit, kifigurázták a tanárokat, egymást és önmagukat, és csodálatosan szórakoztak, amíg el nem jött az indulás pillanata. Mindannyian, csomagjaikkal együtt levonultak a Bejárati Csarnokba. Harry mellett Ginny lépkedett, kezében Hedvig kalitkájával. Miután a fiú elbúcsúzott a többiektől, kedvese félrevonta.

- Nagyon fogsz hiányozni, Harry.

- Te is nekem, Ginny - felelte a fiú, miközben két kezébe fogta a lány kezét. Mély lélegzetet vett, mielőtt folytatta. - Tudod, az aurorképző csak októberben indul, és az nem ilyen bentlakásos iskola. Oda csak hétfőtől péntekig kell bejárni. Igaz, ilyenkor elég sokáig tartanak az órák, ráadásul sokszor gyakorlati képzésben is részt kell venni a minisztériumban... Viszont minden hétvégem szabad lesz, és ha te Roxmortsban leszel, engem semmi nem tarthat vissza, ha velem szeretnéd tölteni az időd...

- Igen! - sikkantotta halkán Ginny, és boldogan a fiú nyakába ugrott. - Hát persze, hogy akarom!

- Aztán meg ott van a tükör is. Ha beszélni szeretnél velem esténként, csak szólítanod kell, és ott leszek. Valószínűleg annyit kell majd tanulni mindkettőnknek, hogy gyorsan el fog repülni ez az év.

Szerelmes csókkal búcsúztak, azután Harry, Ron és Hermione Neville-el és a többiekkel együtt kilépett az iskola kapuján.

Hagrid vállalta, hogy elkíséri az iskolát elhagyó diákokat a birtok bejáratáig. Menet közben könnyes szemekkel hátba veregette Ront, hogy a fiú majdnem orra esett, és gyengéden megsimogatta Hermione haját, aki könnyein át mosolyogva nézett fel rá. Hagrid egy szót sem bírt kinyögni, csak folyamatosan sóhajtozott. Végül csatlakozott a kissé lemaradt Harryhez, és egymás mellett ballagtak szóltanul, miközben mindketten a tájban gyönyörködtek. A fiú igyekezett mélyen magába szívni a Roxfort látványát, a vadőr pedig próbálta elhessegetni a gondolatot, milyen lesz majd ez a hely, fiatal barátai nélkül.

Ekkor a fiúnak eszébe jutott valami.

- Hagrid, képzeld el, az új pálcám magja egy olyan graphorn szőre, amit valamikor te adtál az öreg Ollivandernek. Mikor volt neked graphornod? Ugye már nincs meg?

A vadőr meglepetten pillantott a fiúra, azután szomorkásan elmosolyodott.

- Ez már évekkel ezelőtt történt. Akkoriban még a szüleid is ide jártak. A helyzet az, hogy a feketepiacon vettem a kis vakarcsot. Persze tudtam én, hogy nem lenne szabad, de hát annyira aranyos volt. Nagyon megsajnáltam, ahogy ott kucorgott abban a szűk és koszos ketrechen az Abszol Úton, aztán valahogy nem bírtam otthagyni. Azt gondoltam, hogy meg tudom szelídíteni, és ha felnő, elfér majd a Tiltott Rengetegben a többi fenevad között.

- Tudott erről valaki? Nem féltél, hogy bajt okoz majd?

- Á, nem az volt a baj. Egyedül az édesanyád, Lily tudott róla, ugyanis ő sokszor segített nekem, amikor valamelyik állat beteg volt. Megfőzte nekem a bájjalokat a gyógyításukhoz, és cserébe én szívesen hoztam neki az erdőből bájjal hozzávalókat a készletébe. - Harry egyre érdeklődőbb hallgatta a történetet. - Véletlenül látta meg, amikor egy unikornisnak hozott gyógyírt a lábára. Azonnal felismerte, mégis nagyon megtetszett neki a kis méregzsák. Azt mondta, szívesen részt vesz a kísérletben.

- Milyen kísérletben? - faggatta Harry, miközben kissé borsózott a háta.

- Hát... állítólag már mások is próbálkoztak graphorn szelídítéssel... Gondoltam, hogy ha a thesztrálokkal sikerült, talán ez is menni fog...

- És azután mi történt?

- Egy ideig jól ment a dolog. A kis jószág már egész jól megtúrt minket a közelében, sőt, Lilynek azt is engedte, hogy megérintse. Úgy látszott, ő is kötődik hozzá... Aztán egyik nap, amikor beléptem az istállóba, már nem volt életben. Azt hiszem halálos átok végzett vele. - A félóriás nagyot nyelt, és mélyet sóhajtott. - Bizonyára nekem akartak keresztbetenni vele, talán ki akartak rúgani az iskolából. Megölték, de a testét már nem tudták magukkal vinni, hogy lebuktassanak, mert gondolom, észrevették, hogy jövök. Lily nagyon szomorú volt. Együtt temettük el a Tiltott Rengetegben. Szerettük volna, ha marad valami utána, ha értelmet nyer a létezése, ezért vittem a szőreből Ollivandernek. Akkoriban sokat kísérletezett újdonságokkal.

- Hát azt hiszem, jól döntöttetek - válaszolta Harry, és elővette új pálcáját. - Ennek a párja Pitonnál van. Érdekes, nem?

- Valóban. Tudtad, hogy a graphorn szőre is különleges képességekkel rendelkezik? - Harry a fejét rázta, hiszen csak a szarvának és bőrének tulajdonságairól tanultak. - A bőre ugyan ellenállóbb még a sárkányénál is, és visszaveri a bűbájokat, a szőre azonban éppen ellenkezőleg viselkedik: képes elnyelni bizonyos varázslatokat, így azokat hatástalanítja. Ne gondoldj valami nagy dologra! A bénító és altatóvarázslatok ellen azonban kifejezetten hatékony. Persze varázspálca magjaként sejtlemem sincs, hogyan működhet...

Eközben a kapuhoz értek. A vadőr kitarta a vadkanokkal díszített kovácsoltvas kapuszárnyakat, és a diákok kiözönlöttek rajta. Csak a három barát állt mellette továbbra is tétovázva.

- Jól van, gyerekek! Azért nincs vége a világnak! - mormolta a félóriás, és egyszerre megölelte mind a hármukat. - Találkozunk hamarosan, majd meglátjátok.

Kibontakoztak Hagrid karjaiból, és megtörölték könnybe lábadt szemüket. Mindhárman felnyalábolták csomagjaikat, és kivonszolták őket a kapun. Mosolyogva integettek a hoppanálási pont mellett állva. Még látták, amint a férfi kifújta az orrát egy zsebkendőbe, mely máshol asztalterítőnek is elment volna, azután a kapu bezáródott és Hagrid cammogva visszaindult a kastélyba.

A három barát egymás felé fordult.

- Azt hiszem, most pár napig nem találkozunk - jegyezte meg Ron. - Jövő hétvégén viszont eljöhetnél hozzánk, Harry. Anyu mondta, hogy mindenképpen hívjalak meg.

- Megígértem Ginnynek, hogy eljövök Roxmortsba minden hétvégén - felelte Harry. - De egy Mrs. Weasley-féle vacsorának nem tudnék ellenállni.

- Oké, akkor pénteken várunk.

- Hermione, te mit fogsz csinálni? Eldöntötted már? - fordult a lány felé Harry.

- Azt hiszem, még gondolkodom rajta a héten. Ezzel a bizonyítvánnyal túl sok lehetőség áll nyitva előttem, és hirtelen azt sem tudom, hová kapjak. Legszívesebben veletek mennék, de azt hiszem, nem elégítené ki az igényeimet az aurorképző. Hétfvégén én is az Odúban leszek. Addigra többet tudok majd.

Harry még egyszer megölelte barátait, azután bal kezével megfogta aládáját, jobbával pedig Hedvig kalitkáját, és hoppanált. Dumbledore Menedékébe indult.

***

Harry megállt a Napos-Domb aljában, és szénézett a késő délutáni nap fényében fürdő tájon. Aranyszínben tündököltek a Merengő-Medence lankái, akárcsak a földből egyszer csak előtűremkedő épület ormai. Harry Piton útmutatásai nyomán lépésről-lépésre hatástalanította a védőbűbájokat, majd belépett Dumbledore Menedékébe. Legnagyobb meglepetésére a bájitalmester már várt rá az előtérben.

- Remélem, nem zavarom - jegyezte meg a fiú, miközben a férfi visszazárta mögötte az ajtót.

- Dumbledore professzor úgy rendelkezett, hogy az a szoba a tiéd - emlékeztette a bájitalmester, Harryt azonban zavarba hozta Piton furcsa viselkedése.

- Értem. - A lába mellett fekvő ládára pillantott, majd az összefont karral őt méricskélő férfire. - Azon gondolkoztam az utóbbi napokban, hogy mi legyen ezután. - A bájitalmester kérdő tekintetét látva folytatta. - Most, hogy Bellatrix Lestrange halott, a többi halálfaló az Azkabanban van, és Malfoyék sincsenek az országban, akár a Grimmauld téren is lakhatnék... Bár az is igaz, hogy ha elkezdődik az aurorképzés, csak hétfvégenként lennék ott, illetve akkor is sokat vendégeskednék az Odúban, szombatoként pedig Roxmortsban találkozom Ginnyvel... Hát szóval... - Észrevéve, hogy össze-vissza habog, így inkább elhallgatott.

- A Grimmauld térre Sipornak is bejárása van, ezért egyáltalán nem biztonságos számodra - jelentette ki komoran Piton. - Ha úgyis alig tartózkodsz egyhelyben, akár itt is tárolhatod a holmidat. Nem hinném, hogy túl nagy helyet foglal - tette hozzá cinikus fintorral az arcán, majd egy pálcaintéssel kinyitotta a folyosóra nyíló ajtót, és a fiú szobája elé reptette a ládát.

- Még két hét van az iskolakezdésig. Biztosan nem fogom zavarni?

- Felkértek, hogy készítsek el néhány meglehetősen összetett bájitalt az Aurorparancsnokság számára. Nem érek rá veled foglalkozni, azonban, ha túl sok a szabadidőd, hasznodat látnám a laborban. Elég szűkös határidőt szabott a minisztérium. Ilyen veszélyes főzetekkel a tankönyvekben úgysem találkozhattál, és ahogy ismerlek, rád fér a gyakorlás, ha nem akarsz mindjárt az első évben kibukni a felsőoktatásból.

- Ezek szerint elfogadta Scrimgeour ajánlatát? - döbönt meg Harry.

- Mondjuk inkább úgy, hogy belementem egy kötetlen, tanácsadói szerepkörbe. Speciális bájitalokat kell kikísérleteznem, ami mellett a sötét varázslatok elleni védekezés kifejlesztésében tevékenykedem majd. Manna Stump ugyan megpróbált rávenni, hogy a szökött halálfalók utáni nyomozásban is vegyek részt, de erre nem voltam hajlandó.

- Örülök, hogy újra van munkája - mosolyodott el megkönnyebbülten a fiú. Valamiért ugyan úgy érezte, hogy a férfinek megvoltak a maga indokai, amiért kötélnek állt, de most nem akarta firtatni. Remélte, hogy ha így van, előbb-utóbb beavatja terveibe a varázsló.

- Talán úgy tűnt, mintha eddig unatkoztam volna? - vont fel a szemöldökét Piton, majd hátat fordított a fiúnak, és megindult a bájitallabor irányába. - Ha azt akarod, hogy hasznodat vegyem, egy óra múlva legyél a laborban!

- Kicsomagolok, és ott leszek - felelte, majd az ajtóból még visszafordult megállítva a bájitalmestert. - A pálcákkal kapcsolatban lenne még valami: Beszéltem Hagriddal.

Piton lassan visszafordult, és kutató tekintettel fürkészte a fiút, várva a folytatást.

- Azt a graphornt, amelyiknek a szőre a pálcáinkban van, anyával együtt nevelték annak idején.

A férfi elgondolkozva bólintott, majd lendületesen megfordult, és tovább sietett a folyosó kanyarulata felé. Mielőtt eltűnt, még visszaszólt:

- Szükségem lenne néhány újabb hozzávalóra, úgyhogy vacsora után jó néven vennék egy sakkpartit.

Mire Harry odakapta a fejét, már csak fekete talárjának utolsó lebbenését láthatta. Arcán széles mosoly terült el a gondolatra, hogy vajon milyen lesz a bájitalmester lakótársként. Úgy látszik, van, ami soha nem változik, de talán nem is feltétlenül szükséges. Egészen megszokta már Piton modorát, és ettől valahogy még inkább otthonosan érezte magát itt. Végre minden nyomasztó teheről mentesen, kíváncsian várta mit tartogat számára a jövő.

A rózsakert felől aranylóan ömlött be a napfény a földig érő üveglakokon keresztül, miközben a dolgozószoba irányából egy fönix halk trillája zengett végig a házon.

Vége